

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Y. O.,** zastoupená Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 11. 4. 2018, č. j. CPR-32789-2/ČJ-2017-930310-V243, a ze dne 12. 4. 2018, č. j. CPR-32789-3/ČJ-2017-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2018, č. j. 33 A 16/2018 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně, jakožto stěžovatelka, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti shora označeným rozhodnutím žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“). Prvně uvedeným rozhodnutím žalované bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „správní orgán“) ze dne 5. 10. 2017, č. j. KRPZ-71379-24/ČJ-2017-150026-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), o uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), včetně uložení zákazu vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců. Posledně uvedeným rozhodnutím žalované bylo taktéž zamítnuto stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 10. 2017, č. j. KRPZ-71379-25/ČJ-2017-150026-SV, o nákladech řízení o správním vyhoštění (dále též „rozhodnutí o nákladech“).

[2] Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že stěžovatelka byla dne 27. 6. 2017 podrobena příslušníky Policie ČR pobytové kontrole při pracovní činnosti, třídění a balení zeleniny do obalů ve společnosti TEKOO spol. s r. o., sídlem U Korečnice 2340, Uherský Brod, IČ: 41601513 (dále též „společnost TEKOO“), aniž by kromě platného cestovního dokladu Ukrajiny, ve kterém bylo vyznačeno národní vízum Polské republiky typu D s platností od 25. 4. 2017 do 20. 12. 2017, předložila jiné dokumenty, které by ji opravňovaly k výkonu činnosti, při které byla kontrolována. V této souvislosti bylo vydáno rovněž rozhodnutí o nákladech správního řízení, kterým byla stěžovatelce uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Stěžovatelka v žalobě namítala, že vedení řízení a vydání prvostupňového rozhodnutí bylo v rozporu s vnitrostátními a evropskými právními předpisy, neboť správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), podle kterého stěžovatelka nepotřebovala povolení k pracovní činnosti na území České republiky, neboť sem byla vyslána na základě smluvního ujednání svým polským zaměstnavatelem, a to za účelem příhraničního poskytnutí služby pro českého odběratele. V této souvislosti stěžovatelka namítala, že za účelem prokázání svých tvrzení navrhovala provedení důkazů, čemuž však správní orgány vyhověly.

[4] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou. V odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatelka sice byla po dobu výkonu pracovní činnosti v České republice z formálního hlediska v pracovněprávním vztahu k polskému zaměstnavateli, o čemž svědčí pracovní smlouva a další listiny založené ve správním spisu, ale ve skutečnosti bylo podstatou jejího vyslání zprostředkování zaměstnání, a to nikoliv za účelem krátkodobého poskytnutí služby, ale z důvodu integrace na trhu práce bez zákonem stanoveného povolení. O tom svědčí zejména samotná výpověď stěžovatelky, která k dotazům prvostupňového správního orgánu uvedla, že svého polského zaměstnavatele a odběratele vůbec nezná, neví, co je jejich předmětem podnikání, a nikdy pro ně fakticky nepracovala. Co se týče vzniku pracovního poměru, dozvěděla se o něm na internetu, přičemž s kontaktní osobou (pan M. V.) bezprostředně po příjezdu do Polska odcestovala do České republiky, kde prakticky denně vykonávala práci pro společnost TEKOO, a to výlučně na základě pokynů a pod kontrolou jednoho z pověřených zaměstnanců, včetně elektronické evidence docházky. Popsaný způsob výkonu pracovní činnosti stěžovatelky pro společnost TEKOO ostatně nevyplývá pouze z protokolu o její výpovědi, ale shodně také z úředního záznamu ze dne 28. 6. 2017 a z vyjádření společnosti TEKOO ze dne 21. 7. 2017, které jsou ve správním spisu založeny.

[5] Krajský soud se neztotožnil se závěrem správních orgánů ohledně toho, že poskytnutí stěžovatelky jako pracovní síly polským zaměstnavatelem nelze považovat za

službu ve smyslu čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie, ale současně jim dal za pravdu v tom, že se jedná o službu vykazující znaky agenturního zaměstnávání, která podléhá příslušnému povolení a nelze jí tak subsumovat pod výjimku stanovenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ze skutkových okolností případu měl krajský soud za nesporné, že výkon pracovní činnosti stěžovatelky byl závislou prací pro společnost TEKOO a nenaplňoval znaky nadnárodního opatření ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 1996, č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků"), neboť svého polského zaměstnavatele vůbec neznala, nikdy u něj nepracovala a ten ani výkon její práce u společnosti TEKOO nijak nekontroloval. Z toho nelze usoudit, že by stěžovatelka převážnou část své pracovní činnosti vykonávala v domovském státě svého zaměstnavatele, kam by se po dokončení práce v České republice navracela, přestože se jedná o stěžejní podmínku, která odlišuje vyslání zaměstnance za účelem plnění konkrétní zakázky od agenturního způsobu zaměstnávání. Krajský soud je tedy toho názoru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, který byl potřebný pro vydání rozhodnutí, přičemž v souladu se zákonem vyhodnotily jednání stěžovatelky jako protiprávní, splňující podmínky pro zahájení řízení a pro vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[6] Ohledně napadeného rozhodnutí o nákladech správního řízení krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že toto rozhodnutí má akcesorickou povahu, což se odvíjí od skutečnosti, že k vydání rozhodnutí o nákladech byl prvostupňový správní orgán povinen podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na skutečnost, že k zahájení správního řízení opravdu došlo na základě protiprávního jednání stěžovatelky, prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když na základě prvostupňového rozhodnutí vydal rozhodnutí o nákladech a stěžovatelce tak uložil v souladu s § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění pozdějších předpisů, náhradu nákladů řízení v paušální částce 1000 Kč, neboť nebyly dány důvody pro její zvýšení. Žalovaná tedy podle názoru krajského soudu postupovala v souladu se zákonem, když odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o nákladech, které bylo založeno pouze na tvrzené nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, zamítla.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti zopakovala obecné kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má tedy za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci krajským soudem, dále je nepřezkoumatelný z důvodu vady řízení o žalobě a konečně skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadená rozhodnutí žalované zrušit.

[8] V konkrétní rovině stěžovatelka namítá, že nevykonávala na území České republiky práci neoprávněně. Správní orgán nepodloženě odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnice o vysílání pracovníků. Stěžovatelka je zaměstnankyní polské společnosti ROCHBUD SP. Z O.O. (dále jen „ROCHBUD") a do České republiky byla vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, tj. v rámci přeshraničního poskytování služeb, a to

v souladu se směrnicí o vysílání zaměstnanců. Nacházela se tak na území České republiky zcela oprávněně, když sem byla vyslána pouze za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest Trade s.r.o., IČ: 04249968, se sídlem Řehořova 27/44, Praha 3 (dále jen „Vidininvest Trade"), a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi těmito společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem Evropské unie potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele stěžovatelky i Evropská komise. Ačkoliv stěžovatelka opakovaně předkládala důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebyly tyto návrhy akceptovány.

[9] Stěžovatelka má za to, že ze samotné skutečnosti, že v Polsku nepobývala delší dobu před vysláním do České republiky, nelze dovodit, že si nevytvořila vztah se svým zaměstnavatelem a že se k němu nehodlá po dokončení vyslání vrátit. Stěžovatelka si není vědoma, že by někdy správním orgánům vyjádřila úmysl se do Polska nevrátit. V obchodních vztazích nelze vyloučit, že bezprostředně po přijetí zaměstnance bude tento vyslán v důsledku náhlé nižší vytíženosti zaměstnavatele k výkonu práce v jiném členském státě. Právě o takový případ se v nyní posuzované věci jedná. Krajský soud staví svůj závěr na výpovědi stěžovatelky, která je evidentně neznalá smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohla být schopna stěžejní otázky relevantně posoudit. Tomu mohlo být předejito, pokud by správní orgány vyhověly dříve vzneseným důkazním návrhům stěžovatelky.

[10] Podáním ze dne 1. 8. 2018 sdělila žalovaná Nejvyššímu správnímu soudu, že nevyužije svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

[11] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud posuzuje důvodnost kasační stížnosti v rozsahu uplatněných důvodů a argumentace. Výjimkou z tohoto pravidla jsou případné vady, ke kterým přihlédne i nad rámec kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a sice zmatečnost žalobního řízení, vada řízení zapříčiňující nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, nepřezkoumatelnost a nicotnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud předesílá, že vyjmenované vady v napadeném rozsudku ani jemu předcházejícím řízení neshledal.

[14] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. V nyní posuzované věci uplatnila stěžovatelka veskrze obecnou stížní argumentaci.

[15] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]*olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do*

informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval ".

[16] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti „[p]*ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*".

[17] Nejvyšší správní soud v tomto bodě připomíná, že již krajský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, že otázkou vysílání státních příslušníků Ukrajiny, kterým bylo uděleno polské vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území ČR, polským zaměstnavatelem k výkonu práce do ČR, aniž by kdy pro polského zaměstnavatele pracovali, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo EU dospěl k závěru, že „[v]*ýjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k)* [zákona o zaměstnanosti]*, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh*." Nad rámec tohoto odkazu lze poznamenat, že podobné případy, týkající se dokonce stejného polského zaměstnavatele i stejného odběratele služeb (tj. společnosti ROCHBUD, Vidininvest Trade s.r.o., respektive Vidininvest s.r.o.) jako v nyní posuzované věci, řešil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. 2 Azs 243/2018 – 17. Stěžovatelé byli v odkazovaných případech zastoupeni advokáty téže advokátní kanceláře jako nynější stěžovatelka, čemuž odpovídá i obdobná kasační argumentace všech tří stěžovatelů. Nejvyšší správní soud proto vyšel z právního názoru vysloveného v odkazovaných rozsudcích, když v nyní projednávané věci neshledal důvody, pro které by bylo nutné se od dříve vyslovených závěrů odchýlit.

[18] Z protokolu o výslechu stěžovatelky ze dne 28. 6. 2017, č. j. KRPZ71379-9/ČJ-2017-150026-SV, vyplývá, že stěžovatelka si nabídku práce našla na internetu, přičemž se mělo jednat o výkon práce v České republice. Bezprostředně po příjezdu do Polska bylo stěžovatelce sděleno, že bude vyslána k výkonu práce do České republiky a poté že se bude vracet do Polska. Na to byla dopravena na ubytovnu do Bánova. Vízum se svým kontaktem – panem V., neřešila, poskytla mu svůj cestovní pas za účelem opatření kopie. Dne 5. 6. 2017 pro ni a další zaměstnance bylo vysláno auto, které je dopravilo do provozovny TEKOO. Tam podepsala „nějaké dokumenty", byl jí poskytnut pracovní oděv a započala s výkonem práce. Práce jí byla v dané provozovně přidělována a kontrolována mistrovou TEKOO jménem J. Té byla plně podřízena. Od spoluobčanů v provozovně se dozvěděla, že bude pracovat za mzdu ve výši 85 Kč na hodinu. Polské vízum si vyřizovala proto, že původně zamýšlela pracovat právě v Polsku. Nakonec tam však nikdy nepracovala, pouze tudy projížděla do České republiky.

Stěžovatelka neznala název společnosti, která ji do České republiky k výkonu práce vyslala. Tuto společnost nezná, neví, čím se zabývá, nikdy pro ni nepracovala, neví, kde sídlí a nezná nikoho z této společnosti. Dokumentům, které podepsala, plně nerozuměla kvůli jazyku, ve kterém byly sepsány; měla za to, že jde o pracovní smlouvu. Docházka do práce byla vyznačována elektronickým čipem a mistrová provozovny psala docházku navíc do sešitu.

[19] Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl ve shodě s krajským soudem k názoru, že i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi polským zaměstnavatelem a stěžovatelkou, smlouva o poskytování přeshraničních služeb mezi ROCHBUD a společností Vidininvest Trade a smlouva o dílo mezi společnostmi Vidininvest Trade a TEKOO) jednal polský zaměstnavatel fakticky jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území ČR. Z podkladů spisového materiálu jasně vyplývá, že stěžovatelka nejenže ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele neprovozovala svou hlavní činnost, ale o svém polském zaměstnavateli *de facto* vůbec nic neví. Absenci jakéhokoliv povědomí o údajném faktickém, tj. nikoli pouze formálně vystupujícím zaměstnavateli, přitom jistě nelze vysvětlit, jak činí stěžovatelka v kasační stížnosti, namítanou „*neznalostí obchodních a smluvních vztahů zúčastněných společností*“. I za takového stavu by totiž musela mít o svém polském zaměstnavateli, pokud by pro něj skutečně pracovala, alespoň základní informace.

[20] V souhrnu uvedeného nelze dát stěžovatelce za pravdu v tom, že by krajský soud svůj závěr vystavěl pouze na zjištění, že v Polsku nepobývala delší dobu. Krajský soud naopak na stranách 3-4 napadeného rozsudku obsáhle a podrobně rekapituloval skutečnosti, které zjistil ze správního spisu, jež po uvedení relevantní vnitrostátní a unijní právní úpravy, a s ní související judikatury, pečlivě vyhodnotil na straně 7. Nelze přitom přehlédnout, že stěžovatelka ve své kasační stížnosti, stejně jako předtím v žalobě, neuvedla žádné konkrétní důkazy, které by mohly vést ke zjištění, že v jejím případě byly splněny podmínky pro aplikaci výjimky dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Jakkoliv je jistě možné souhlasit s tvrzením, že *obecně* platí, že v obchodních vztazích nelze vyloučit, že v důsledku nižší vytíženosti zaměstnavatele je nově přijatý zaměstnanec ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě, platí, že *ve stěžovatelčině případě* se jedná o tvrzení neprokázané, a navíc nové, tedy v žalobě neuplatněné, a proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

[21] Z uvedených důvodů zdejší soud aprobuje závěr učiněný správními orgány, respektive potvrzený krajským soudem, že na situaci stěžovatelky nebylo možné aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Vyloučení možnosti aplikace citovaného ustanovení přitom nebylo ze strany správních orgánů (ani krajského soudu) nepodložené, jak stěžovatelka namítá. O tom svědčí shora provedený rozbor skutečností vyplývajících ze spisového materiálu, které stěžovatelka žádným relevantním způsobem nezpochybnila. Při uvedeném závěru potom krajský soud zcela správně s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu zhodnotil, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když jednání stěžovatelky shledaly protiprávním, zakládajícím důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Jestliže

pak krajský soud seznal, že napadené rozhodnutí, které potvrdilo rozhodnutí I. stupně o správním vyhoštění stěžovatelky, netrpí nezákonností, postupoval rovněž správně, když aproboval i postup správních orgánů při vydání navazujícího rozhodnutí o nákladech, respektive napadeného rozhodnutí o nákladech, jejichž legalitu stěžovatelka v žalobě zpochybnila toliko odkazem na nezákonnost prvně jmenovaných rozhodnutí.

[22] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že si je vědom skutečnosti, že krajský soud v napadeném rozsudku explicitně nereagoval na stěžovatelčin žalobní odkaz na vyjádření (sdělení) Evropské komise ze dne 31. 3. 2017. V souvislosti s tímto dílčí nedostatkem je však třeba připomenout, že aby se mohlo jednat o vadu řízení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozsudku, musela by taková vada ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Ze znění napadeného rozsudku je však zřejmé, že krajský soud vycházel z podkladů správního spisu, jehož součástí bylo i zmíněné sdělení Evropské komise, což konečně krajský soud v rámci rekapitulace jeho obsahu výslovně uvedl. Právní posouzení stěžovatelčina případu provedené krajským soudem potom zahrnuje i rozlišení různých situací, které při vysílání pracovníků do jiné členské země, než je ta, kde má zaměstnavatel sídlo, vznikají. Krajský soud v kontextu judikatury zdejšího soudu a Soudního dvora EU srozumitelně vysvětlil, za jakých podmínek představuje vyslání pracovníků (poskytnutí pracovní síly) službu, jejíž volný pohyb je unijním právem zaručen, a kdy naopak výjimku z povinnosti mít pracovní povolení aplikovat nelze. Zvoleným postupem tak *de facto*, přestože implicitně, vypořádal i odkaz stěžovatelky na předmětné sdělení Evropské komise, v souvislosti s nímž je současně vhodné poznamenat, že pouze *obecně*, bez vztahu ke stěžovatelce, popisuje, kdy lze vyslat pracovníky na území jiného členského státu, aniž by tam museli získat pracovní povolení. Za těchto okolností nemá dílčí nedostatek odůvodnění krajského soudu vliv na závěry napadeného rozsudku, které se stěžovatelce prostřednictvím námitek obsažených v kasační stížnosti nepodařilo zpochybnit.

[23] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by přesahovaly běžný rámec její úřední činnosti, a které by jí tedy patřilo přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu